

Idolii din inima noastră

- Judecata Domnului peste idolii la care se închină inima noastră astăzi

În Țefania capitolul 1 de la v.4-6 se anunță nimicirea cu desăvârșire a întregului Iuda. Israel fusese distrus. Nimicirea întregului Iuda ar fi dus la nimicirea rămășiței poporului lui Dumnezeu și deci inclusiv al ultimilor care purtau sămânța mesianică. Fără Mesia însă nu mai era speranță. Fără intrarea Lui în lume nu mai era mântuire. Rămânea doar nimicirea totală a lumii. Rămânea doar judecata anunțată în Țef.1:2-3. Se enumeră cei care vor fi nimiciți și PRICINA pedepsirii lor. Astfel avem:

- IDOLII (rămășițele lui Baal),
- cei ce promovează IDOLATRIA în popor (numele slujitorilor săi și a preoților împreună cu ei),
- cei ce se închină IDOLILOR, (oștirii cerului),
- cei ce jură pe Domnul dar și pe IDOLI (Malcam),
- pe cei care
 - S-au abătut de la Domnul,
 - Nu caută pe Domnul,
 - Nu întreabă de El.

Vedem că prima cauza a nimicirii este IDOLATRIA care este prezentată, detaliată pornind de la realitățile vizibile până la cele ascunse, subtile. Astfel se pornește de la IDOLI, apoi către promotorii IDOLATRIEI, apoi către cei ce cad în capcana acestora și slujesc idolilor, dar se au în vedere și cei care slujesc Domnului dar și idolilor, și nu sunt trecuți cu vederea nici cei care, poate nu se închină vizibil unor idoli de piatră, dar care în inima lor sunt departe de Domnul (nu Îl caută și nu Îl întreabă). Această ultimă caracteristică a idolatriei ascunse este specifică perioadei de după reforma lui Iosia când deși idolii erau distruși în țară, poporul își purta idolii în inimă.

Cei mai vrednici de nimic par idolii, iar cei mai puțini vrednici de pedepsit par cei a căror idolatrie nu se vede. Dar pedeapsa vine și peste unii și peste alții. Toate manifestările idolatriei sunt o urâciune înaintea Domnului și cheamă mânia și pedeapsa divină. Deci mânia Domnului va veni atât peste idoli cât și peste cei care promovează idolatria în popor, atât peste cei care se închină doar idolilor, cât și peste cei care se închină și idolilor și Domnului, atât peste cei care se închină la idoli vizibili, cât și peste cei ce se închină DOAR la Templu dar își poartă

idolii în inimă. Tot Vechiul Testament reprezintă un asalt al geloziei divine împotriva IDOLATRIEI. Istoria împăraților lui Israel și istoria lui Israel și Iuda sunt radiografiate după acest principal criteriu: au slujit Domnului sau idolilor. În istoria lui Israel o mare minciună a fost aceea că se poate sluji și Domnului și idolilor, iar cea mai mare minciună a fost aceea că idolii ascunși ai inimii sunt mai puțini periculoși, sunt trecuți cu vederea de sfințenia lui Yahweh. Țefania însă nu lasă nici o manifestare a idolatriei să fie trecută cu vederea. Orice contact cu idolatria aduce moarte. Capitolul 1 din Țefania se încheie cu imaginea GELOZIEI Domnului. Pentru Domnul lucrurile sunt clare. El este Soțul lui Israel. Orice formă de idolatrie înseamnă intrarea în contact cu lumile spirituale, cu Șarpele cel vechi. Înseamnă adulter, înseamnă înșelarea soțului Yahweh. Ce soț ar tolera adulterul la soția sa? Și aici nu vorbim de căderile care fac parte din procesul sfințirii, de zonele nevindecate din noi pe care nu le conștientizăm și pe care Domnul încă nu le-a chemat spre curățire, sau de greșelile prin care descoperim slăbiciunile ascunse ale inimii și prin care învățăm harul. Aici vorbim despre lucruri în care PERSISTĂM, despre lucruri în care NE COMPLACEM chiar dacă Domnul ne-a cercetat și ne-a muștră de multe ori în acel domeniu.

Dar ce înseamnă idolii pentru noi în Noul Legământ? Cel puțin în Europa noi nu mai suntem ispitiți să ne închinăm pietrelor și oștirii cerului. Dar care sunt idolii cu care ne confruntăm noi? În umblarea noastră sub soare sunt:

- Lucruri care ne atrag, în care ne căutăm DESFĂTAREA, împlinirea, fericirea, mângâierea sau alinarea....
- Sunt lucruri pe care ne bazăm, în care ne ÎNCREDEM în care ne căutăm siguranța, protecția, stabilitatea...
- Sunt lucruri de care ne TEMEM, de care fugim, care ne amenință, care ne robesc, care ne înspăimântă...

Și în această dinamică existențială între ATRACȚIE, ÎNCREDERE și FRICĂ, noi suntem în centru, iar VIZIBILUL este sistemul nostru de referință. Ne bazăm pe ce vedem. Ne bazăm astfel în primul rând pe noi înșine. Apoi pe semenii, apoi pe sisteme, servicii, bani... pe TOT ce se vede.

Paradigma relației cu Domnul presupune cu totul altceva:

- Să ne găsim desfătarea și mângâierea DOAR în El...
- Să ne bazăm, să ne încredem doar în El în ce privește siguranța, protecția noastră...
- Să ne temem doar de El și frica de El să învingă orice altă temere... să nu ne temem de nimic altceva...

Și în această paradigmă nu noi suntem în centru, ci El. Căci în El ne găsim desfătarea, în El ne încredem și de El ne temem... dar nu doar atât. Nu mai trăim pentru noi, ci pentru El și slava Lui! Mai întâi Domnul... iată gândul care ne ghidează existența. Fericirea noastră vine ca un efect natural al trăirii pentru un Domn care ne vrea binele și fericirea. Fericirea noastră rămâne însă ceva secundar. Pe primul loc rămâne onoarea de a trăi pentru gloria Creatorului.

În această paradigmă domnește Nevăzutul, căci pe singurul în care ne găsim desfătarea, pe care ne bazăm în orice împrejurare, și de care ne temem, și pentru care trăim NU SE VEDE! Vizibilul nu este negat, ci devine locul în care domnește Domnul. Domnul nu se vede, dar lucrarea Sa se manifestă în concretul existenței noastre. Nu vom da foc la mâncarea din frigider, dar vom vedea în ea mâna, iubirea și purtarea de grijă a Domnului. Lucrurile își pierd falsa identitate de a fi ceva în sine. Toate din cele ce sunt create vin de la El, sunt susținute prin puterea Lui și sunt pentru el. Aici e marea provocare, de a înțelege că nimic nu poate fi bun ÎN SINE, sursă în SINE. TOTUL e din El, prin El și pentru El.

În această lumină, începem să ne descoperim idoli ascunși ai inimii. Dacă există ceva în sine de care ne lăsăm atrași, în care ne punem încrederea sau de care ne temem, acel ceva nu este altceva decât un IDOL. Ne aducem aminte de Galateni: doar Hristos. Nu se poate Hristos și tăierea împrejur sau Hristos și altceva. Hristos este suficient în îndreptățirea noastră, dar poate îndreptăți doar dacă e recunoscut ca SINGUR Mântuitor. Ne aducem aminte de Coloseni: Hristos este suficient în domeniul CUNOAȘTERII și al creșterii în maturitate. Nu putem spune Hristos și filosofia, sau Hristos și îngerii, sau Hristos și practicile diferitelor religii. În Hristos avem totul deplin. Și iarăși ne ținem de Cap doar în măsura în care Îl recunoaștem doar pe Hristos ca fiind totul deplin în toate. În măsura în care spunem Hristos și altceva... ne îndepărtăm de Capul Bisericii.

În Iașul sec.21, nu tăierea împrejur, nu provocările filosofiei și a diferitelor religii îi fac concurență lui Hristos în Biserică. Preocupările noastre sunt mult mai pământești. Hristos și... CE anume? Ce scriem în dreptul nostru? Să ne analizăm lucrurile care ne atrag, în care ne refulăm, spre care tânjim, în care ne investim timpul, resursele, ființa... La ce visăm, la ce gândim, ce căutăm? Care sunt lucrurile care ne atrag deci? Dar care sunt temerile noastre... lucrurile care ne înspăimântă, care ne amenință, care ne fură bucuria și pacea? Veștile din ce domenii ne tulbură prea mult? Și care sunt lucrurile pe care ne BAZĂM, care ne aduc pace și liniște în suflet? În lumina Cuvântului, prin Duhul și printr-o inimă sinceră, vom putea descoperi idoli care blochează manifestare harului în viața noastră. Deci ce vedem în dreptul nostru? În societatea în care trăim suntem asaltați desigur de confort, cu acea viață liniștită și de succes. Banii, cariera, locul de muncă, împlinirea profesională, pacea cu oamenii, o viață liniștită și fără probleme și fără conflicte, o casă, o mașină, un serviciu stabil, rezerve de bani și siguranța financiară, sănătatea, întemeierea unei familii, copiii și fericirea lor; sau de ce nu, ocuparea unei funcții în biserică, ideea de a fi un lider de succes al unei biserici de casă, ideea un treziri spirituale, a unei lucrări creștine mare și de impact, ideea de a te vedea pe tine folositor în Trupul lui Hristos, relațiile cu prietenii, aprecierile din partea celorlalți, cunoașterea Bibliei, cunoașterea ca scop în

sine, fascinația de a explora lumea, istoria, arta, acumularea unei culturi generale impresionante, ideea de schimba lumea, societatea, de a avea impact, de a fi recunoscut, de a-ți valorifica potențialul, nevoia de succes, de afirmare; de ce nu și micile-mari plăceri ale vieții: cafeaua de dimineață, televizorul, sportul, calculatorul, activitățile care ne aduc plăcere în sine, în care ne găsim refugiul când avem o zi grea și desigur propria neprihănire personală, imaginea ta de sfânt, de om integru înaintea celor necredincioși și credincioși, încrederea în propriul discernământ, în propria voință, în propriile merite; și desigur chiar dacă toate cele de mai sus ar lipsi cu desăvârșire și ar rămâne doar ideea de a trăi mai întâi pentru mine și apoi pentru Domnul... tot am vorbi de un idol urâcios și care ar diminua, bloca, lucrarea Duhului în noi. Cred că în lista de mai sus se găsesc principalele surse ale ATRACȚIEI, ÎNCREDERII și ale TEMERILOR IDOLATRE care ne hăituesc viața în România sec. 21. Orice lucru, ori cât de bun, frumos sau inofensiv ar fi, dacă devine o sursă în sine a plăcerii, a alinării, a siguranței, a fricii, este un idol urâcios care stârnește gelozia Domnului. Și studiul billic și timpul de părăție, și rugăciunea poate deveni un idol. Și acum îmi vine în minte Psalmul 81:

Ps.81

Către mai marele cântăreților. De cântat pe ghitit. Un psalm al lui Asaf.

1. Cântați cu veselie lui Dumnezeu, care este tăria noastră! Înălțați strigăte de bucurie Dumnezeului lui Iacov!
2. Cântați o cântare, sunați din tobă, din harpa cea plăcută și din lăută!
3. Sunați din trâmbiță la luna nouă, la luna plină, în ziua sărbătorii noastre!
4. Căci aceasta este o Lege pentru Israel, o poruncă a Dumnezeului lui Iacov.
5. El a rânduit sărbătoarea aceasta pentru Iosif, când a mers împotriva țării Egiptului... Atunci am auzit un glas pe care nu l-am cunoscut: –
6. „I-am descărcat povara de pe umăr, și mâinile lui nu mai țin coșul.
7. Ai strigat în necaz, și te-am izbăvit; ți-am răspuns în locul tainic al tunetului și te-am încercat la apele Meriba. – (Oprire)
8. Ascultă, poporul Meu, și te voi sfătui; Israele, de M-ai asculta!
9. ***Niciun dumnezeu străin să nu fie în mijlocul tău*** și să nu te închini înaintea dumnezeilor străini!
10. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te-am scos din țara Egiptului; deschide-ți gura larg, și ți-o voi umple!”
11. Dar poporul Meu n-a ascultat glasul Meu, Israel nu M-a ascultat.
12. Atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimii lor, și au urmat sfaturile lor.
13. O! de M-ar asculta poporul Meu, de ar umbla Israel în căile Mele!
14. ***Într-o clipă*** aș înfrunța pe vrăjmașii lor, Mi-aș întoarce mâna împotriva potrivnicilor lor;
15. cei ce urăsc pe Domnul L-ar linguși, și fericirea lui Israel ar dăinui în veci.

16. L-aș hrăni cu cel mai bun grâu și l-aș sătura cu miere din stâncă.

Iosif a mers ÎMPOTRIVA țării Egiptului. Într-adevăr, un tânăr credincios a ajuns sclav în Egiptul idolatru, plin de demoni, de poftă și de capcane. Și acest tânăr era trădat de familie și avea toate motivele să uite pe Yahweh și să caute alinare la zeii egipteni care păzeau poporul egiptean. Dar Iosif a ieșit învingător din lupta cu Egiptul. A ieșit învingător la toate planurile, spiritual, fizic, material, social, la propriu și la figurat. Egiptul cu toți zeii lui nu l-au putut frânge pe tânărul Iosif pentru că Iosif nu era singur. Pentru că de partea lui era Domnul. Dar Domnul a fost de partea Lui pentru că Iosif s-a încrezut în Domnul și nu a lăsat nici un alt idol străin în viața și inima sa. Și acest Dumnezeu care a așezat întreaga țară a Egiptului la picioarele tânărului Iosif, a scos și pe Israel din Egipt. Și acest Dumnezeu ar umple ÎNTR-O clipă pe Israel de binecuvântări și l-ar izbăvi de toți vrăjmașii Lui care-l asupresc. Dar este o mare PIEDICĂ: Idolii. Oare condiția este ca în viața lui Iosif: NICI un IDOL? Iosif nu doar că nu s-a închinat zeilor egipteni, dar el nu a lăsat nici idolii ascunși să crească în inima sa. Nu a cultivat dorința de dreptate, de răzbunare față de frații săi, ci i-a iertat. Nu s-a victimizat, ci a căutat să slujească pe alții. Nu a căutat împlinirea în promovare pe scara socială, ci a ales mai degrabă să piardă tot și să fie acuzat ca violator decât să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Nu a căutat alinare în Eva și a respins oferta tentantă a soției lui Potifar. Nu s-a luat prea în serios când a fost înălțat de Faron și a rămas sperit până la finalul vieții. Gloria Egiptului l-a atras desigur, dar nu i-a infectat inima, căci inima sa era topită doar după gloria Domnului. Nici un idol nu a găsit loc în inima sa curată. Doar Domnul. Și aici e marea provocare: nici un idol!! Noi avem impresia că dacă îndepărtăm idolii gravi, mai mari, că dacă îndepărtăm 95% din idoli, acei 5% mici sau mărunței sunt NEGLIJABILI. Să ne aducem aminte de lista de mai sus, de idolii care ne hăituesc existența. Închipuiesteți că în viața ta nu mai este Hristos și familia, Hristos și cariera, Hristos și siguranța financiară, Hristos și neprihănirea personală, Hristos și , ci DOAR Hristos și că 99% din idolii din acea listă sunt ținuți la distanță de inima ta. Și Totuși mai e ceva... în fiecare săptămână mergi la fotbal... care nu e neapărat o sursă de plăcere în sine, dar este o activitate la care ții mult și pe care nu ai închinat-o lui Hristos. Nu te enervezi, nu ești obsedat de fotbal, dar pur și simplu joci pentru tine. Hristos nu își prea are loc acolo... Mai adăugăm că este un serial preferat la care te uiți mai ales în zilele grele de la serviciu. Îți aduce o alinare în sine, este un refugiu. Oare acești doi idoli care au mai rămas, după ce ai învins marii și cumpliții idoli ai Mamonei, ai neprihănirii personale, ai nevoii de succes spiritual, etc. POT ȚINE ÎNCĂ ÎNCHISE pentru tine zăgazarile CERULUI? Oare ce înseamnă pentru noi ca nici un idol străin să nu fie în inima noastră? Oare lupta cu idolatria nu durează toată viața? Oare vindecarea de idolatrie nu este până la sfârșit? Oare nu vom descoperi noi idoli ascunși pe care nu-i conștientizasem ani de zile? Oare Domnul nu poate lucra deloc prin noi când unii din idolii de mai sus încă ne robesc viața? Curățirea de idolii fizici din Israel se putea face și într-o zi. Dar oare e la fel și în ce privește curățirea INIMII?

Cred că porunca de a nu avea nici un idol se poate împlini doar acceptând procesul descris mai sus. Cu alte cuvinte, de a te elibera mereu prin puterea divină de orice idol de care El

te face conștient și de a te lăsa tot timpul cercetat de Domnul pentru ca noi zone idolatre să poate ieși la iveală. Înseamnă a nu te opri niciodată din drum, din alergare, din creștere. Înseamnă a-L căuta mereu pe Domnul, a fi mereu însetat de mai mult din El, a te lăsa zdrobit și schimbat de noile lucruri pe care El ți le descoperă din Sine. Pe acest drum, Domnul e de partea noastră și promisiunile din Ps.81 sunt valabile pentru noi. La fel ca Iosif vom merge împotriva țării Egiptului și o vom birui. Nu avem de ce să ne temem. Doar să luăm aminte la inima noastră rea ca nu cumva să nu luăm aminte la mustrările Domnului și să ascundem conștient în noi idoli urâcioși. Căci dacă Domnul scoate la iveală un nou idol și ne mustră, iar noi ne punem mâna la urechi sau refuzăm să lepădăm acel idol, atunci ieșim din cadrul de protecție al Domnului și puterea vrăjmașului crește. Atunci Domnul nu va mai fi o vreme pentru noi cu toată puterea Sa. Vom avea parte de pedeapsa Sa și de umilințe din partea vrăjmașului. Porcesul creșterii noastre în El se va bloca. Relația cu El va deveni din ce în ce mai mecanică. Vom repeta niște ritualuri, dar Duhul Său nu va mai activa cu putere în noi. Ne dorim oare acest lucru?

.....

Siguranța financiară este unul din idoli secolului nostru. Dar Domnul se uită atent spre inima noastră dacă ne încredem în banii din cont, în serviciul care ne aduce bani, în sistemele economice în care suntem implicați sau dacă ne încredem în mod direct și nemijlocit în Acea Persoană nevăzută care domnește peste viața noastră și a promis că ne va purta de grijă! Banii vin tot de la El și sunt un simplu mijloc pe care El îl folosește. Dar modul prin care ne dă bani, e doar unul din 1001. Și faptul că ne proată de grijă dându-ne bani e doar unul din 1001 alte posibilități prin care Domnul ne poartă de grijă. Încrederea în Domnul este înălțată atunci când nu limităm calea izbăvirii doar la o posibilitate anume. Mardoheu nu vede în Estera singura cale de izbăvire a lui Israel. El îi spune Esterei că dacă ea va tăcea, Domnul va găsi și alte căi pentru a izbăvi pe poporul Său. Estera e singura care va pierde onoarea de a fi ea vasul prin care Domnul va izbăvi pe Israel. Dacă îl limităm pe Domnul la câteva modalități prin care El ne poartă de grijă din punct de vedere material, e semnul că nu ne încredem suficient de mult în El, că în domeniul finanțelor umblăm mai degrabă prin vedere decât prin credință.

Domnul e foarte atent pe ce se BIZUIE inima noastră. Iată că în ziua judecății *El va scormoni Ierusalimul cu felinare și va pedepsi pe TOȚI oamenii care se bizuie pe drojdiile lor și zic: **Domnul nu va face nici bine, nici rău.*** Nimeni nu se va putea ascunde de Domnul în ziua judecății. El va pedepsi pe TOȚI. Nimeni nu va scăpa! Iată că Domnul are necaz pe cei ce se bizuie pe drojdiile lor. Despre ce e vorba? Desigur tot de superstiții și practici idolatre. Ieremia ne vorbește despre turtele închinat zeilor (vezi Ier.44.19). Pentru noi acum pare hilar și absurd faptul că ei se bizuiau pe drojdiile lor, sau pe niște turte închinat zeilor. Dar când noi ne bizuim pe un serviciu, pe o relație, pe un sistem, pe o promisiune, pe un context etc., suntem înaintea cerului la fel de absurzi și vrednici de milă. Cum să te bizui pe orice altceva decât pe Domnul? E interesant că practicile lor idolatre și orinetarea lor către IDOLI e motivată de o percepție greșită față de Domnul. Domnul e văzut ca fiind PASIV: *Domnul nu va face nici bine, nici rău.* E adevărat că adesea TĂCEREA lui Dumnezeu ne poate induce în eroare și să ne facă să credem

că El e PASIV în acel domeniu al vieții noastre. Domnul lucrează în văduh, în inima noastră și în istoria destinului nostru mereu. El nu se odihnește nicicând. Dar adesea noi nu vedem lucrarea Lui, pentru că suntem orbi și trăim nu prin vedere ci prin credință. Poporul nu vedea mânia aprinsă a Domnului în văzduh și nici lucrarea Sa tainică prin mijlocitorii Săi pentru a amâna ziua judecării. Poporul nu vedea hotărârile și sfatul străjerilor de sus, și nici modul în care Domnul înălța deja Babilonul care avea să pustiască pe Iuda. Domnul nu era deloc PASIV. Dar ei credeau că este PASIV. Și atunci își spuneau: *de vreme ce Domnul tace și nu se implică în aceste domenii ale vieții noastre, vom căuta soluții în altă parte*. Idolii erau specializați. Erau idoli pentru agricultură, pentru naștere, pentru război, pentru dragoste. Apelai la ei după nevoile tale, după problemele tale. Și când Yahweh părea PASIV într-un domeniu, te duceai la idolul care promitea în mod specific izbăvire în acel domeniu al vieții tale.

Fiecare din noi avem domenii în care nu vedem implicarea lui Dumnezeu. Aparenta Sa tăcere ne duce în adâncul nostru la percepția că acel domeniu al vieții noastre nu este important pentru Domnul. El pur și simplu nu se implică nicicum. Nu face nici bine, nici rău, ci ne lasă în voia sorții. Și atunci, când ajungem la convingerea că acolo Domnul este **PASIV**, luăm noi frâiele în mâini, începem să ne biziim pe altceva și ne punem ÎNCREDEREA pe alte lucruri decât pe Domnul. Iată de ce una din sursele care ne duc la idolatrie este percepția eronată a pasivității Domnului în anumite domenii din viața noastră. Dar este oare vreun domeniu, cât de mic, din viața ta care să nu fie cunoscut de Domnul? Este o nevoie, mică sau mare, care să nu fie înaintea Lui? Este vreo suferință care să nu fie importantă în ochii Lui? Este vreun aspect al existenței noastre care să fie fără însemnătate în ochii Lui, în care El să NU se implice? Oh, nu! Hristos ne-a răscumpărat întreaga ființă și este preocupat de întreaga ființă a noastră. Toate domeniile, mai importante sau mai puțin importante din viața noastră, sunt extrem de importante în ochii Lui. El este atent la detalii. El nu lucrează în mare, în general în viața noastră și astfel unele mici detalii îi scapă. El lucrează în toate detaliile vieții noastre. În cele mai mici amănunte. Și vrea să ne facă BINE în toate domeniile vieții noastre. Dar dacă în acele domenii nu ne biziim pe El, El nu ne va putea face bine, ci ne va pedepsi până ne vom trezi și ne vom bizui pe El. Chiar dacă avem frământări mărunte care sunt eclipsate de adevăratele bătălii în care El ne cheamă, să nu negăm acele frământări și să nu le ascundem de privrea Lui, sau să nu credem că ele nu sunt importante pentru El. E adevărat că o mică zgârietură la un deget nu este așa de importantă ca vindecarea noastră de îngrijorare sau de mântuirea vecinilor noștri. Totuși, acea mică zgârietură a noastră este înaintea Lui, are însemnătate pentru El, este trecută în planul Lui, și El se implică și acolo. Dacă avem impresia că El se implică doar în lucrurile cele mai importante, iar în micile detalii este PASIV, atunci ne înșelăm singuri. Nu există domeniu în care Domnul să nu facă nici bine, nici rău. Nu este domeniu în care El să nu fie prezent, să nu domnească, să nu se implice. Să nu-i ascundem frământările noastre, ci să **ne biziim** DOAR pe El în toate domeniile vieții noastre.

Judecata împotriva neamurilor este și o judecată împotriva zeilor acestora. V.11 se va împlini la venirea în slavă a lui Mesia când vor fi nimiciviți toți idoli de pe fața pământului și toate neamurile se vor închina doar Domnului. Aceste versete sunt o întărire specială a inimii lui Iosia care s-ar fi putut teme de idoli Asiriei sau a popoarelor din jur care nu vedeau cu ochi buni renașterea lui Iuda. Se considera cu puterea unei națiuni vine din idoli acestora. Dar idoli acestora erau tot una cu nimic. Cu toate acestea știm că în spatele lor erau lumi demonice extrem de puternice. Dar după cum inima lui Iosia nu trebuia să se teamă de idoli, nu trebuia să se teamă nici de puterea Vrăjmașului din spatele idolilor. Atâta vreme cât Israel trăia în ascultare nici vrăjmașii fizici (neamurile), nici ce închipuiți (idoli), nici cei cei spirituali (Diavolul), nu puteau face NIMIC poporului Domnului. Israel trebuia să umble smerit înaintea Domnului, să se încreadă doar în El, să se căiască de orice greșeală, să caute să îplinească toate poruncile Lui, să caute mereu mai mult pe Domnul! Pe acest drum al creșterii permanente în har nici un atac din partea vrăjmașului nu putea răpune din drum pe poporul Domnului.

Idoli sunt tot cu nimic. Nu pot face nici bine, nici rău. Ei vor fi nimiciviți de pe pământ și toți oamenii vor sluji doar Dumnezeului celui adevărat. Idoli popoarelor străine care tulburau inima împăratului credincios al lui Iuda nu erau decât minciună. Dar care sunt idoli prin care cel rău încearcă să ne tulbure inima acum și aici? Am discutat despre casă, bani, carieră, familie, copii, succes în lucrarea, prestigiu, renume, utilitate în lucrare și mulți alții... Cel rău va încerca să ne tulbure drumul prin acești idoli spunându-ne: *dacă nu vei obține cutare sau cutare, va fi vai de viața ta, de destinul tău, de fericirea ta...!* Dar timpul a trecut și privim la idoli din trecut care ne-au amenințat cândva inima. Timpul le-a descoperit minciuna și deșertăciunea. În trecut ne-am temut de atâtea lucruri, ne-am îngrijorat de atâtea lucruri, ne-am lăsat chinuți de atâtea lucruri din această lume... Dar timpul a trecut. Am rămas lângă Domnul și suntem cei mai împliniți și fericiți oameni, iar idoli de altădată doar niște amintiri atinse de regretul că le-am dat prea multă importanță în acea vreme. Idoli din veacul nostru sunt ca și idoli din veacurile trecute: doar minciună și deșertăciune. Nu pot nici să ne izbăvească și nici să ne facă rău. Domnul rămâne singurul Dumnezeu și singurul Izbăvitor!

(Extras din Cartea Țefania)

În Țefania 1 am precizat că procesul curățirii de idoli ascunși ai inimii nu se sfârșește niciodată. Mereu vom descoperi noi înclinații, noi atitudini idolatre ale inimii noastre pe care nu le conștientizasem până la un moment dat. Deci nu vom cădea nici în extrema perfecționismului, în iluzia trăirii unei vieți fără păcat și în teama față de greșelile inerente procesului de vindecare de idolatrie. Dar nici nu vom cădea în capcana complacerii. Vom începe curățirea de la idoli mai mari, mai vizibili, dar apoi o vom continua cu cei ascunși. Secretul este să ai inima smerită și deschisă înaintea Domnului și să primești mereu cercetarea Lui. Să te căiești de idoli pe care nu i conștientizezi încă și să conlucrezi cu Domnul pentru curățirea de idoli pe care El ți-i descoperă acum și aici, în etapa prezentă a creșterii tale spirituale. Ești pe drumul cel bun dacă mereu conlucrezi conștient cu El la curățirea de un nou idol, ascuns, subtil pe care nu-l

conștientizaseși multă vreme. Dar dacă lupta se duce doar cu acei idoli vechi, mari și vizibili și timpul trece... ceva nu este în regulă. Dacă lupta cu acei idoli vechi nu este urmată de curățirea și de vindecarea ce face posibilă lupta cu noi idoli mai ascunși, ceva nu este în regulă. De asemenea, dacă lupta cu idoli vechi, vizibili s-a încheiat, dar nu este urmată de lupta cu noi idoli mai subtili, iarăși nu ești pe drumul cel bun. Căci te mulțumești cu puțin, te mulțumești cu vechile biruințe și doar cu acea curățire a idolilor mari, vizibili și îți crezi impresia că deja ai ajuns, că deja ești destul de vindecat, că nu mai ești bolnavul păcătos care are nevoie disperată de noi vindecări! Atenție la extreme! Atenție la complacere! Atenție la negare! Atenție la autosuficiență! Atenție la a te opri din drum! Atenție la teama de greșelile care scot la iveală idoli! Atenție la glasul lui Rabșache! Nu greșea care scoate la iveală idolul, urmată de căință și conlucrarea cu Domnul pentru vindecare îl face pe Domnul să spună: *M-ai părăsit, deci te voi pedepsi!*, ci negarea bolii care e scoasă la iveală de greșală, complacerea în boală, oprirea din drumul curățirii interioare, respingerea cercetării Domnului cu privire la idoli pe care vrea să îi curățească în etapa prezentă a creșterii noastre spirituale; iată ce îl face pe Domnul să se întristeze și să spună: *De ce Mă părăsești? De ce te închini la idoli? De ce îmi strânești gelozia și vrei să aduc peste tine pedepse mari și amare?* Domnul nu se așteaptă ca poporul plini de idoli să îi conștientizeze pe toți într-o zi și să-i lepede pe toți. Cei vizibili pot fi lepădați toți într-o zi, dar oare cu cei ascunși ai inimii e la fel? Nicidecum! Domnul așteaptă ca poporul să se căiască, și de acolo de unde erau să intre în procesul progresiv al vindecării.

.....

Cum poți cunoaște pe Domnul dacă nu cauți pe Domnul? Cum poți fi credincios Domnului dacă nu cunoști pe Domnul? Cum să nu te lași sedus de alți dumnezei, și de minciuni dacă nu ești fidel Domnului? Și dacă te lași sedus de idoli și de minciuni cum să nu alergi după izbăvire la cei care nu îți pot fi de nici un ajutor? Rădăcina căderii în idolatrie este necunoașterea de Domnul, iar rădăcina necunoașterii de Domnul este lipsa căutării Domnului. Iar semnul clar al faptului că nu cauți pe Domnul este LIPSA ÎNTREBĂRILOR. Care sunt întrebările tale arzătoare despre Domnul și Cuvântul său, care te frământă, care nu îți dau pace, care te motivează să cercetezi, să cauți răspunsuri... Habacuc a avut o întrebare și a stat înaintea Domnului... și Domnul i-a răspuns! Dar dacă nu mai ai întrebări despre Domnul, cum poți spune că într-adevăr cauți Fața Lui? Iar dacă nu cauți Fața Lui, VEI MURI! Procesul morții e lent, dar sigur! Dacă ai doar răspunsuri despre Domnul și căile Sale, atunci ceva nu este în regulă.

.....

Dumnezeu aduce două argumente pentru a dovedi încălcarea legământului:

- Urmarea pornirilor inimii lor rele (11:8)
- Slujirea idolilor (11:10)

Idolatria era un păcat de neacceptat. Nu exista pentru el jertfă sau iertare. Idolatria însemna ÎNCĂLCAREA legământului. Prima poruncă din Decalog rostită de Însuși Domnul

avea în vedere idolatria. Idolul substituia pe Dumnezeu cu altceva, idolul însemna înșelarea lui Yahweh. Dar alături de idolatrie este așezată ideea de a urma pornirile rele ale inimii lor. De ce? Iată mai multe variante de răspuns:

- Pentru că de acolo pornește idolatria, din inimă.
- Pentru că idolatria este de fapt materializarea dorințelor rele ale inimii, căci idolul te lasă să trăiești în păcat, să fii dumnezeu al vieții tale, să îți împlinești poftele. Rădăcina idolatriei este deci trăirea după firea pământească, fire îndumnezeită, răzvrătită și ostilă lui Dumnezeu.
- Se are în vedere idolatria ascunsă a inimii. Ea este la fel de periculoasă ca cea vizibilă. Poate mai periculoasă căci este mai ascunsă. Cum am comentat în capitoul 10, degeaba a acceptat poporul reforma lui Iosia dacă în inima lor tot a mai păstrat teama de idoli, dacă în inima lor tot mai tânjeau după idoli.

În v.10 se indică o stare de idolatrie în toată țara. Cu alte cuvinte, țara era plină de idoli. Ce are în vedere aici Domnul: idoli vizibili sau idoli ascunși ai inimii? Reforma începuse. Dar curățirea țării de idoli a durat mulți ani. Și a fost făcută de Iosia. Și acum mă întreb de ce a durat așa de mult timp curățirea țării de idoli? De ce l-a chemarea lui Iosia nu au curățit țara de idoli într-o singură zi? De ce trebuia să vină Iosia în fiecare cetate să distrugă idoli? Pentru că erau mulți oameni care nu doreau acest lucru. Și trebuia să vină Iosia cu autoritatea regală pentru a IMPUNE curățirea. Deci nu a fost un răspuns din partea poporului. Curățirea a fost făcută de Iosia, dar nu de popor. De aceea v.13 poate să aibe în vedere și idoli care mai erau în țară, dar și idolatria ascunsă a inimii. Cu alte cuvinte, chiar dacă Iosia a îndepărtat idoli din ulițele Ierusalimului, evreul când se plimba pe aceste ulițe el se gândea în inima sa: *Aici era dumnezeul lui Baal, și-i aduceam jertfe. Oare nu e supărat? Oare nu ar trebui să îl slujim totuși?* În mentalul poporului IDOLII au rămas. Nu au fost curățiți niciodată de acolo.

Acest pasaj se încheie în 11:14 cu reînnoirea interdicției de a mijloci. Practic primele 13 versete așează mijlocirea lui Ieremia în lumina legământului sinaitic, și mijlocirea lui Ieremia se dovedește a fi o mijlocire bazată pe neadevăr, chiar o ofensă la adresa Soțului înșelat. Dumnezeu îi certifică lui Ieremia că nu va asculta pe popor în ziua nenorocirii lor chiar dacă Îl vor chema. Acest lucru contrastează cu ce am învățat din Isaia 30:18-19:

18. Totuși Domnul așteaptă să Se milostivească de voi și Se va scula să vă dea îndurare, căci Domnul este un Dumnezeu drept: ferice de toți cei ce nădăduiesc în El!

19. Da, popor al Sionului, locuitor al Ierusalimului, nu vei mai plânge! El Se va îndura de tine, **când vei striga; cum va auzi, te va asculta.** (vezi comentariul pe acest pasaj din Isaia)

Și într-adevăr Dumnezeu l-a ascultat pe necredinciosul Ezechia în ultimul ceas atunci când a strigat către Domnul. Dar de ce nu ascultă pe cei din vremea lui Ieremia în ziua nenorocirii lor? Pentru că aceștia strigau către Domnul de pe poziția de oameni neprihăniți care au făcut voia Lui, pe când ei erau morți în păcatele lor. Strigătul lor nu era însoțit de căință. De

asemenea ei strigau și către Domnul dar și către IDOLI (vezi 11:12). Dumnezeu poate aduce izbăvirea atunci când strigi doar către El. Cu cât te bazezi și pe Domnul și pe alte alianțe, cu atât împiedici să vină la tine izbăvirea lui Dumnezeu. Dar la fel cum Dumnezeu nu asculta strigătul poporului, la fel nu ascultă strigătul lui Ieremia. Domnul îi sugerează clar că boala poporului este și în inima sa. Ieremia la rândul lui era fățarnic. Desigur nu ajunsese în forma extremă a fățarniciei de care suferea poporul, dar și el era fățarnic și mijlocea înaintea Domnului de pe o poziție greșită.

.....

Tema capitolelor 10-12 are în vedere seducția idolilor. Căci fățarnicia acoperă idolatria și o face ascunsă. Dar dacă idolii nu te-ar mai atrage nu a-i mai fi motivat să te trudești să-i justifici prin religiozitate și fățarnicie. Deci e normal ca să fie desconspirată o a doua sursă a rătăcirii și a împietririi poporului, și anume idolatria.

E foarte interesant că în capitolul 10 tema majoră este TEAMA de idoli. Se pare că o sursă principală a seducției idolilor era chiar teama. Oamenii credeau că idolii controlează diferite domenii ale creației și ale vieții: ploaia, fertilitatea, moartea, viața, sănătatea și bolile, râurile, recoltele, anumite zone geografice, războiul, înțelepciunea etc. Credeau că zeii le cer jertfe și cinstire și că dacă nu sunt cinstiți se mânie și nu le mai dau protecția și binecuvântarea lor în acele domenii care ar fi fost sub puterea lor. Pentru Egipt de exemplu, Nilul era sursa vieții, a hranei, a prosperității țării. De aceea, zeii Nilului erau extremi de importanți și de aceea prima urgie a lovit tocmai în zeii Nilului răspunzând la întrebarea. Cine controlează de fapt Nilul: Yahweh sau zeii egipteni legați de Nil? În Israel, ei depindeau foarte mult de PLOAIE. Baal era un zeu al ploii și al furtunii, și Astartea zeița fertilității legată și de recolte. Iată de ce Baal exercita o seducție așa de mare față de popor. Nevoile oamenilor erau reale. Ei depindeau de ploaie, de sănătate, de recoltă etc. Și se temeau că vor pierde toate acestea. Aveau nevoie de siguranță. Și atunci aduceau jertfe idolilor care controlau diferite domenii ale creației. Domnul însă le spunea că nevoia lor de siguranță să o împlinească prin credință, căci El controla toate aceste domenii, căci El le-a creat. El e bun și vrea să le facă bine și le va da ploaie la vreme. Dar condiția era să se încreadă în El și să rămână în adevăr slujindu-L doar pe El.

E din nou interesant că Ieremia le vorbește despre idoli în plină reformă de curățire a idolilor. Poate nu toți idolii erau îndepărtați încă sau poate Ieremia le vorbește despre acel spațiu din inima lor încă umplut de idoli, de teama de aceștia. Astfel, Iuda îndepărtează idolii lui Baal, dar în inima sa rămâne totuși teama de Baal, îndoiala cu privire la Baal: *Dacă totuși are și el control asupra ploii? Dacă îl supărăm distrugându-i idolii? Dacă nu ne va mai da ploaie?* Aceste gânduri erau încă în inima poporului. De aceea insistă așa de mult Domnul prin Ieremia cu privire la curățirea gândurilor ascunse ale inimii!

Noi acum râdem de temerile lor. Dar toate culturile vremurilor respective erau pline de teama de idoli. Și nu doar atât. Cred că cel rău exercita la nivelul spiritului o teamă de acești

idoli. Cel rău are capacitatea să te facă să te temi de orice și să te seducă cu orice. Faptul că noi acum nu simțim temeri legate de statuiele unor idoli nu înseamnă că trebuie să minimalizăm ispita idolatriei din vechime. Și idolii păgâni aveau Temple, sistem de jertfe, curățiri, preoți, școli teologice, semne, dovezi ale puterii manifestării lor. De ce nu ar avea și ei o formă de putere? De ce doar Yahweh deține puterea? Grecii recunoșteau zeii Egiptului și egiptenii recunoșteau puterea zeilor din Babilon etc. Dar pretenția iudaismului că Yhaweh e singurul Dumnezeu era într-adevăr ȘOCANTĂ. Ea mergea împotriva CURENTULUI întregii lumi, căci toate popoarele erau idolatre și pentru ele religia și idolatria erau centrul vieții lor și nu ceva secundar. Pentru un egiptean de rând peste o treime din timpul său era dedicat în mod direct religiei etc. Și ce puternic e argumentul majorității. Și vorbim de neamuri mai mari, mai puternice și mai prospere decât micul Iuda. Iar tu să spui că doar Yahweh e Dumnezeu? Cât de puternic e curentul majorității, și mai ales că acesta este susținut de spirite demonice care știu să mintă și să înspăimânte. De aceea să nu minimalizăm ispita idolatriei din vechime, și să ne întrebăm: cum de se temeau ei de idolii de piatră? De asemenea menționez că ei erau într-un moment al revelației în care foloseau ei înșiși în închinarea lor Templul, jertfele, curățirile, preoții. Aceste asemănări cu religiile păgâne erau favorabile întrebării: Dar oare nu au și zeii lor vreo putere?

Un mic exemplu. Au fost vremuri și medii religioase, când a fi necăsătorit, a fi singur era văzut ca o virtute, ca pe ceva sfânt. Era o mândrie să nu te căsătorești. Căsătoria era pentru cel slab, păcătos, care nu-și poate înfrâna poftele. Pentru oamenii din acea cultură era o mare problemă să se căsătorească. Azi, chiar în cultura religioasă în care suntem, e o rușine să fii singur, să rămâi singur. După cum ei se temeau atunci să fie slabi și să se căsătorească, acum ne temem să rămânem singuri. Și exemplele pot continua. Vreau doar să arăt că deși IDOLUL nu e nimic în sine, el poate exercita o PRESIUNE psihică foarte mare atunci când e susținut de curentul majorității, curent care are în spate desigur Căpetenii ale văzduhului. Isus însuși a fost ispitit cu slava efemeră a acestei lumi păcătoase. Ispita a fost reală, căci a fost susținută la nivelul spiritului de Tatăl seducției. De aceea, un împărat care nu se închina la idoli niciodată era un mare om al lui Dumnezeu. David a avut multe căderi, dar niciodată nu a slujit idolilor păgâni. Oare el nu a fost ispitit să facă acest lucru? Oare nu a fost ispitit mai ales atunci când era fugărit de Saul, iar Yahweh nu intervenea și tăcea? Dar David nu a slujit idolilor, ci doar Domnului!

Dar care sunt idolii zilelor noastre? În Lumina lui Ieremia 10 avem două căi să-i identificăm, și anume analizând:

- Temerile noastre cele mai adânci, și
- Direcțiile curentului majorității.

În comentariul pe cap.1 din Țefania am construit o aplicație pe această temă, pe care nu o mai reluăm acum (vezi comentariul pe Țefania cap.1). Acum ne putem cerceta inima să identificăm temerile noastre cele mai adânci. Adesea nu le vedem sau le negăm. E nevoie însă ca Domnul să ne treacă prin diferite contexte pentru ca temerile noastre cele mai adânci să iasă la

iveală. După ce identificăm aceste temeri trebuie să analizăm soluțiile pe care le-am găsit pentru a le tempera. Este doar încrederea în Domnul soluția pentru a ne elibera de aceste temeri sau alături de Domnul mai sunt tot felul de alianțe, tot felul de elemente vizibile, de strategii omenești, de cărje pământești pe care ne bazăm? În acele domenii legate de temerile noastre cele mai adânci avem curajul de a ne abandona efectiv în brațele Domnului? În cele din urmă teama care ne poate conduce către idoli ne poate conduce și către Domnul. Toate temerile noastre pot fi topite și integrate în frica de Domnul, și ne pot conduce să ne abandonăm în brațele Domnului. Teama naște slăbiciune. Dar harul e desăvârșit în slăbiciune. Deci problema nu este în teamă, ci în ce facem cu ea. Temerile false (de idoli) trebuie înlocuite cu singura teama legitimă: frica de Domnul, iar temerile normale (că nu va veni ploaie, că nu vom avea ce să dăm de mâncare la copii etc.) trebuie să ne conducă la încrederea în Domnul. În 2 Corinteni am dezbătut de mult cum slăbiciunea nu trebuie atacată frontal, ci cum trebuie lăsată să ne conducă în acel loc unde harul este făcut desăvârșit. Iar frica generează o stare de slăbiciune. Deci vom găsi bucurie în temeri, căci și ele ne vor conduce către starea de slăbiciune în care harul e făcut desăvârșit. Dar temerile false, de idoli care nu fac nici bine, nici rău, trebuie desconspirate și înlocuite cu singura teamă bazată pe adevăr: teama de Domnul.

Mulți din idoli din vechime au pierit cum a prezis Ieremia. Yahweh însă a rămas, și adevărurile rostite de El au fost dovedite prin proba timpului. Ce părea atunci o mare nebulă pentru toate popoarele (că toți zeii de piatră sunt minciună și nimic) acum este un fapt binecunoscut de lumea civilizată. Însăși popoarele care altădată se închinau idolilor de piatră acum se miră cum de strămoșii lor puteau crede astfel de minciuni și nimicuri.

În ce măsură adevărurile despre idoli de atunci rămân valabile cu privire la idoli zilele noastre? Cele 10 urgii lovesc în principalii zei ai Egiptului. Evreii se temeau cumplit de acești zei. Fără protecția și bunăvoința lor, viața li se părea pierdută. Fără sprijinul lor, erau curprinși de panică: ce se va întâmpla cu viața noastră, cu fericirea noastră? Viața, fericirea, siguranța nu puteau fi concepute FĂRĂ sprijinul acestor zei. Așa-zisele semne ale acestor zei aduceau PANICA în inima oamenilor. Dar Domnul spune: ei sunt NIMIC, căci sunt făcuți de oameni. În sine nu pot face nici bine, nici rău. Sunt minciună, sunt deșertăciune, sun doar SPERITORI de CIORI. Dar Domnul e cel necreat care a creat toate lucrurile. Doar de El să ne temem, doar în El să ne încredem. Care ar fi primii zece idoli ai zilelelor noastre fără de care viața, siguranța, fericirea par a nu fi posibile? Care ar fi semnele acestora? Și cum arată ele în fața argumentelor aduse față de idoli din vechime?

Privind la inima mea, îmi dau seama, că la fel ca în vechime avem și noi zeci de idoli. La fel cum ei aveau un idol pentru fiecare cetate și pentru fiecare uliță, la fel noi avem idoli pentru fiecare domeniu al vieții. Să luăm un exemplu banal: șofatul. În adâncul nostru nevoia de siguranță este împlinită de elemente vizibile și inima noastră se bazează și pe capacitatea noastră de a conduce atent, pe încrederea în ceilalți șoferi, în verificarea tehnică și marca mașinii, în fabula personală (mitul că mie nu mi se poate întâmpla) etc. Un domeniu banal și găsim atâtea idoli. Nu mai vorbim de dependența de mașină, de dorința de a avea o mașină bună, de a-ți construi

o reputație prin marca mașinii etc. Dați-mi orice domeniu al vieții și vă voi enumera măcar zece idoli care înlocuiesc acea încredere nestrămutată doar în Dumnezeu cel nevăzut. Și totuși în Egipt nu au fost o mie de urgii ci doar zece. Acestea au lovit în zeii cei mai tari ai Egiptului. Amintim doar NILUL, SOARELE și fiul lui Faraon. Zeii Nilului, zeul Soare RA și Faraonul-Zeu erau zeii principali în Egipt. Deci dacă Domnul ar vrea să ne curețe și pe noi de zei ar lovi în principalii zei. Dar care sunt aceștia? Zeii principali diferă de la țară la țară, de la națiune la națiune. Care ar fi zeii principali care sperie poporul Bisericii Neemia? Să privim la temerile noastre cele mai adânci, la curentul majorității, la zonele care atrag cele mai mult căderi și reprezintă principalele blocaje în creșterea spirituală. Care sunt principalele zece domenii?

1. Siguranța financiară, confortul, dorința după mai mult, deci Mamona, Babilonul.
2. O viață liniștită, fără conflicte, fără probleme, fără încercări, fără suferințe intense.
3. Căsătoria, o relație de prietenie, partenerul perfect, familia perfectă, copiii perfecți. Idealizarea vieții de cuplu, al partenerului, al copiilor. Frica legată de pierderea acestora. Teama de a nu-i avea niciodată. Grijă pentru partenerul care nu se schimbă.
4. Succesul, reputația, imaginea înaintea celorlalți în Biserică prin slujire, daruri, poziție.
5. Succesul și reputația în societate prin casă, bani, mașină, carieră.
6. Cariera, împlinirea profesională, valorificarea potențialului profesional, ideea de a fi util, de a avea impact, de a schimba.
7. Dreptatea personală, lipsa iertării, incapacitatea de a renunța, de a suporta pierderea.
8. Mândria legată de imaginea de sine, de spiritul de judecată, de bârfă la adresa altora.
9. Imaginea de sine, neprihănirea personală, încrederea în propria voință, în propria capacitate de a te schimba, de a te păzi.
10. Încrederea în capacitatea ta de a-i schimba pe ceilalți, de a-i păzi pe ceilalți.
11. Frica de oameni, de conflicte, de părerea acestora, de reacțiile acestora.
12. Ideea de a fi înconjurat de prieteni care să te iubească și să te înțeleagă etc.
13. Și am putea continua....

Cum ne dăm seama că un idol încă are putere asupra noastră? Prin reacția de teamă la așa-zisele lui semne. Căci tot ce am spus mai sus nu reprezintă decât INVENȚII ale imaginației noastre, creații omenești, doar minciună, doar deșertăciune. Lucrurile menționate mai sus sunt doar sperietori de ciori care nu pot face nimic. Toate vor pieri. Nu au nici o legătură cu realitatea, cu adevărul. Dar cum reacționăm la semnele acestor așa-zisi dumnezei? Apare sau nu teama?

Semnele de amenințare ale zeilor: ești denigrat. Imaginea ta în fața altora e făcută țândări. Ție teamă? Ești panicat cumva?

Alte semne de amenințare: pierzi serviciul: criza financiară, nimeni nu te cheamă la interviu. Ți-e teamă? Cum reacționezi față de aceste semne? Le iei în serios? Sau le topești în frica și încrederea în Domnul și apoi le privești doar ca pe niște sperietori de ciori?

Alte semne ale zeilor: ești necăsătorită și îți apar fire albe de păr. Anii trec, ai o vârstă. Apare teama, panica sau un râs copios de o altă sperietoare de ciori?

Ucenicii tăi sunt în fața unei capcane și bârfitorii îi înstigă împotriva autorităților Bisericii. Te cuprinde panica? Îi vezi victime? Te temi pentru ei? Simți intens nevoia să vorbești cu ei, să le explici, să îi păzești? Sau râzi de o altă sperietoare de ciori?

Apare un nou conflict la locul de muncă cu o personalitate dificilă. Viața liniștită e tulburată. Cum reacționezi? Teamă, evitare. Cât de mult te consumă?

Și putem continua; fiecare din acești zei are semne de amenințare. Ele ne ajută să identificăm adâncimea bolilor din noi spre a le trata. Desigur, că vom fi mereu ispitiți de acești idoli. Și Isus a fost ispitit vom spune. Dar facem distincția dintre o ispitire specială și semnele generale și zilnice ale acestor idoli. Adâncimea bolii și a idolatriei e nesfârșită în noi. Mereu va mai fi ceva de vindecat în noi la capitolele de mai sus. Semenle generale ale acestor idoli ne arată gradul de vindecare. Dar și încercările și ispitirile speciale ne arată și ele noi ascunzișuri ale acestei boli. Căci e o diferență între ispitirea Celui fără de păcat și ispitirea unor oameni atât de bolnavi și păcătoși ca noi. La noi o ispitire specială nu e doar un TEST cum era la Isus. La noi e și un tratament pentru o boală, și un context nou de diagnostic în care noi adâncimi ale bolii sunt scoase la iveală și curățite. Atenție la inima ta. Cum reacționează ea la semnele zilnice ale zeilor și cum reacționează la ispitirile speciale? Așa descoperim noi fațete ale idolatriei a căror vindecare și curățire nu se va încheia niciodată. Un posibil semn al unui progres în vindecare e că acum râzi de ceea ce în trecut te speria și îți fura somnul. Acum vezi acel lucru doar ca o sperietoare de ciori.

(Extras din Cartea Ieremia)